

## ΑΡΧΑΙΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

### Η ΚΗΔΕΙΑ ΤΟΥ ΣΑΡΠΗΔΟΝΟΣ

ΕΙΝ' ἡ καρδία τοῦ Διὸς πλήρης ὀδύνης.  
Ὁ Πάτροκλος ἐφόνευσε τὸν Σαρπηδόνα.

Βουλὴν τῆς Μοίρας ἐσεβάσθη ὁ Θεός.  
Ἄλλ' ὁ πατὴρ θρηνεῖ τὴν δυστυχίαν του.

Τοῦ Μενoitίου ὁ υἱὸς ἀνίκητος,  
οἱ Ἄχαιοὶ ὡς λέοντες βρυχώμενοι  
ζητοῦσι τὸν νεκρὸν ν' ἀρπάξουν, καὶ βορὰν  
εἰς κόρακας κ' εἰς κύνας νὰ τὸν ρίψωσιν.

Ἄλλὰ ὁ Ζεὺς δὲν στέργει τὴν ταπεινώσιν.  
Τοῦ προσφιλοῦς καὶ τιμημένου του υἱοῦ  
τὸ σῶμα δὲν θ' ἀρπύξῃ νὰ ὑβρίσωσιν.

Ἴδου ἀπὸ τὸ ἄρμα του κατέρχεται  
ἐπὶ τῆς γῆς ὁ Φοῖβος, διὰ ἐντολῆ.  
Τοῦ Σαρπηδόνος τὸν νεκρὸν αἱ θεῖαι  
χεῖρες του σώζουσι καὶ εἰς τὸν ποταμὸν  
τὸν φέρουσι καὶ εὐλαθῶς τὸν νίπτουσι.  
Πλύνετ' ἡ κόνις καὶ τὸ αἷμα τὸ πυκτόν,  
καὶ τοῦ δικαίου καὶ ἀνδρείου ἥρωος  
ἡ φυσιογνωμία ἀναφαίνεται  
τῆς ἀμβροσίας χύνει τὰ ἀρώματα  
ἐπὶ τοῦ πτώματος ὁ Φοῖβος δαψιλῶς  
καὶ τὸ περικαλύπτει μὲ Ὀλύμπια,  
ἀθάνατα σορέματα. Τοῦ στήθους του  
κλείει τὴν γαίνουσαν πληγὴν. Σχηματισμὸν  
ἤρεμον κ' εὐχαριν δίδ' εἰς τὰ μέλη του.  
Τὸ δέρμα τοῦ λαμπρύνεται. Κτεῖς φωτερὰ  
τὴν κόμην του κτενίζει, κόμην ἔσθονον  
καὶ μέλαιναν, ἣν ἔτι δὲν ἠτίμασε  
λευκὴ τις θρίξ.

Ὡς νέος φαίνεται ἄθλητῆς  
ἀναπαυόμενος ὡς νέος ἐραστῆς  
ὄνειρευόμενος χαρὰν καὶ ἔρωτας  
μὲ κυανᾶ πτερὰ καὶ μὲ οὐράνια

τόξα—ὡς νέος καὶ εὐδαίμων σύζυγος,  
 ἐν πᾶσι του τοῖς συνηλίκους τυχηρός,  
 καλὴν κερδίσας νύμφην καὶ ἀνάεδνον.

Τὴν ἐντολὴν του περατώσας ὁ Θεός  
 τὸν Ὑπνον καὶ τὸν Θάνατον, τοὺς ἀδελφούς,  
 καλεῖ, καὶ διατάττει εἰς τὴν ἔκτενῃ  
 Λυκίαν νὰ μεταφερθῇ ὁ Σαρπηδῶν.

Ὡς ἐν ἀγκάλαις πατρικαῖς καὶ τρυφεραῖς  
 τὸν ἔλαβον ὁ Ὑπνος καὶ ὁ Θάνατος  
 μὲ λύπην καὶ ἀγάπην καὶ μὲ προσοχὴν  
 μὴ τοῦ νεκροῦ προσώπου διαταραχθῇ  
 ἢ σοβαρὰ γαλήνη, μὴ τοῦ ἀνδρικοῦ  
 σώματος ἢ μεγαλοπρέπεια βλαθῇ.

Οἱ Λύκιοι βθέως προσεκύνησαν  
 τῆς φοβερᾶς ἀναισθησίας τοὺς Θεοὺς  
 καὶ τὸν καλὸν των ἄνακτα παρέλοθον  
 νεκρὸν τὸ πνεῦμα, ἀλλὰ τὴν μερμήν λαμπρὸν  
 ἀκμαῖον, καὶ εὐώδη, καὶ γαλήνιον.

Μνημεῖον τῷ ἀνήγειραν μαρμάρινον,  
 κ' ἐπὶ τῆς βάσεώς του μὲ ἀναγλυφᾶς  
 ἔμπειροι γλύπται ἐξιστόρησαν τὰς νίκας  
 τοῦ ἥρωος καὶ τὰς πολλὰς του ἐκστρατείας

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, 1898.

ΚΩΝΣΤ. ΚΑΒΑΦΗΣ.

## ΑΞΙΩΜΑΤΑ ΠΕΡΙ ΤΕΧΝΗΣ

Ἡ τέχνη, εἶνε τὸ πρῶσμα, δ' αὖ τοῦ ὁποίου καὶ τὰ πλέον εὐτελεῖ πράγ-  
 ματα ἀξίζει τὸν κόπον νὰ ἴδῃ τις.

\* \*

Εἰς τὴν τέχνην, ὅπως καὶ παντοῦ, ἡ παρακμὴ φαίνεται εἰς τὴν σκο-  
 τεινότητα τῶν ἰδεῶν.

\* \*

Τὰ τελειότερα ἔργα εἶνε τὰ πλέον καθαρὰ, τὰ πλέον εὐλήπτα.